

[Erik Eriksen.]

min forstand, og jeg kan også sige min politiske erfaring, siger mig, at således måtte vi handle i den situation, vi var i.

Jeg kan jo da også se, at adskillige inden for det radikale venstre under de givne omstændigheder ville have foretrukket en venstre-konservativ regering. Men de radikale ledere ville det anderledes, og derfor greb de chancen for forhandlinger med socialdemokratiet og retsforbundet. At socialdemokratiet ville deltage, forstår jeg. De er modstandere af en liberal politik. De har deres socialdemokratiske linje, men de må være villige til at fire lidt hist og her, hvis de derigennem kan hindre en liberal politik og fremme deres egne politiske mål. Den højtærede statsminister har øjeblikkelig fat i den lange ende. Hans to partnere skal ikke have noget af at møde deres vælgere. Dette skal vente længst muligt.

Jeg tror ikke, at nogen medfølelse vil samle sig om den nuværende højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard, selv om han på et tidligt tidspunkt af forhandlingerne udtalte, at han hellere ville dø en naturlig død end deltage i en regering med retsforbundet. Det var stærke ord, men de skulle ligesom så meget andet åbenbart heller ikke tages alvorligt. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Nej, det var spøg!). Ja men man spørger dog ikke med sin død. Jeg forstår godt, det er tanker på dette område, der i denne tid bevæger den højtærede minister.

Hvis min forståelse af udviklingen er rigtig, så er den nuværende regering en naturlig udvej for det radikale venstre. Jeg er derfor ikke helt sikker på, at de har ret, som hævder, at den højtærede fiskeriminister hr. Oluf Pedersen skulle have hele æren og ansvaret for, at den nuværende regering blev bragt i stand. Jeg er ikke sikker på det, og jeg ser da også, at en mand som redaktør Chr. Torpe, der har sin gang i, man må vel kalde det den radikale inderkreds, tilsyneladende er af samme opfattelse. Redaktøren skriver i en bladomtale af regeringens forhandlinger:

„Jeg tror, at der er to hovedpersoner, der har sat tingene i skred, nemlig Bertel Dahlgaard og Oluf Pedersen. Hvem der var kaninen, der begyndte, kan jeg ikke vide — men mintro om det ikke var

Bertel? Han øjnede en chance for at sætte venstre-konservative og først og sidst venstre og allerførst og allersidst Erik Eriksen skakmat.“

Det er ikke det officielle radikale standpunkt, som her kommer til udtryk. Men derfor kan det godt være det rigtige. Og så meget er i hvert fald givet, at der ikke findes et eneste blad — de to ledes hoforgan naturligvis undtaget — uden at de ytrer den allerstørste betænkelighed ved det, der nu er sket. Stærkest er dette kommet til orde hos redaktør Nygaard i Middelfart, som altid har været en højt anset forkæmper for en socialt betonet liberal politik. Jeg drømmer ikke om at tage redaktør Nygaard til indtægt for venstres synspunkter i almindelighed, for jeg ved, at han er radikal venstremand i ordets bedste og egentlige forstand, men jeg forstår hans følelser over for den regering, der nu skal videreføre socialdemokratiets politik. Når redaktør Nygaard taler om det „usleste“ i forbindelse med det, der skete efter valget, tør jeg med det kendskab, jeg har til ham, dristigt påstå, at hvis de radikale ledere ikke helt har mistet evnen til at lytte til stemninger i befolkningen og blandt deres egne vælgere, vil de vide, at redaktør Nygaards synspunkter har vid tilslutning. Der er slet ingen tvivl om, at mange radikale og retsstatsvælgere føler på samme måde. Det er noget, vi alle har erfaret, også igennem breve. Vi har vist aldrig oplevet noget lignende som det, der nu er budt vælgerne, det, som ikke mindst retsforbundet byder de vælgere, der gav det tre nye mandater. Det må anstændigvis bære straffen i sig selv.

Når man læser regeringserklæringen igennem, vil man se, at den på væsentlige punkter afspejler, at det er socialdemokratiet, der er storebror i regeringen. På ét punkt forekommer dette mig at være glædeligt. Det er i spørgsmålet om vor udenrigspolitik. Herom hedder det, at den vil blive fortsat uændret. Men har det radikale parti hermed opgivet sit særstandpunkt på dette område? Har alle dets medlemmer gjort det? Medmindre det udtrykkelig bliver erklæret, vil jeg gå ud fra, at det ikke er tilfældet. Når jeg læser ordene om forsvarspolitikken, må jeg indrømme, at med det kendskab, jeg gennem mere end en snes års arbejde her i tinget har erhvervet mig til radikal politik, forekom-